

KIOKAN

KAREL CUBECA

VYMĚŘENÝ
ČAS

edice
KIO KAN

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2019

Redakční úprava Hana Porebská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-176-1

POSTAVY

Allen Tragowicz – ředitel věznice v Tukatatto

Glen Carnegie – přírodovědec, vězněný ve věznici Tukatatto

Karra wa Kwanza – psychologka, první matka

Abed Loy – vězeňský psycholog

Kapitán Marvel Ka – šéf výzkumného týmu

Pet Nordic – vězeň, násilník

Poručík Barak – velitel letecké základny

Song – osobní strážce Karry

Seržant Rog – pilot

Kemal – starý muž znalý života na planetě Zemi

PROLOG

Země.

Náš domov.

Nepatrné smítko v nedozírných rozměrech vesmíru.

Smítko, na němž žili a žijí všichni, které milujeme, které nenávidíme, se kterými se setkáváme, které známe i neznáme.

Smítko pokryté z velké části vodou a z menší části pevninou, protkanou řekami a potoky.

Smítko, na němž kdysi dávno vyklíčil život ve svých roztodivných formách, aby jednou zase zanikl, a kde vědomí dalo nám, živým bytostem, schopnost myslet, prožívat a pamatovat si.

Smítko, na němž si lidské bytosti vybudovaly svůj osobitý svět plný ctnostných i hříšných životů.

Smítko, na němž se lidé navzájem milují i zabíjí, tvoří i ničí, smějí se i pláčou, dávají si metály a zavírají se do vězení.

Smítko, na němž v bezpočtu bitev prokázali vládci a generálové své pohrdání životy.

Smítko, na němž učitelé a rodiče po věky trousí moudrosti a hlásají, jak by měly mladší generace žít, aby se měly lépe než ty předcházející.

Smítko, na němž nové a nové generace přichází na svět a učí se jej poznávat, přičemž naslouchají především samy sobě.

Smítko, na němž vznikly tisíce a miliony sebejistých světonázorů, náboženství, iluzí a ideologií, aby po čase zanikly nebo se transformovaly v jiné.

Smítko, na němž revoluce odjakživa přinášely naděje a zklamání a v nichž jedna skupina lidí dokázala jinou skupinu s velkou krutostí a bezohledností zbavit života pro pouhopouhý názor či postoj.

Osamělé jemné smítko, které je ve vesmírném prostoru tak maličké a nepatrné, jako je na druhé straně obrovské a nepokorné lidské sebevědomí. Přitom naše individuální totožnost je jen podružná, dočasná a téměř nicotná ve vztahu k jednolitému proudu. Vědomí, které prorůstá vším bytím, veškerou existencí.

Osamělé smítko čelící odjakživa všem možným nebezpečstvím, aby dnes muselo odolávat i nám, myslícím lidským bytostem, toužícím vládnout všemu.

To smítko je naše matka i náš otec. Náš domov. Naše všechno.

To smítko je život, který milujeme, tvůrce i ničitel.

To smítko znamená já, my, tady a teď. Mohlo by znamenat i zítra, ale kdo ví, v jaké budoucí formě se vynoří...

Milí čtenáři,

v jedné ze svých minulých knih jsem napsal, že každý z nás je díky své duši starý statisíce či miliony let a je nositelem dávné historické zkušenosti. Že to, co v našich životech činíme a prožíváme dnes, jsou pouze opětovné a znovuobjevované zážitky a principy, které jsme již mnohokrát ve svých předcházejících existencích praktikovali a u nichž se snažíme o jejich přeformulování a dokonalejší podobu. Že ve své duši tak máme uloženy vedle svých i dějiny celého lidstva, přestože jako jedinečné vnímající bytosti existujeme pouhých několik desítek let.

Myslel jsem tím dávnou historickou zkušenost lidstva, získanou na naší planetě Zemi. Jenomže jsem se před časem vysoko v horách, v Dolomitech, nad tímto tvrzením zamyslel a myslí mi proběhla ještě o stupínek hlubší historie.

Opravdu se lidé objevili na Zemi po čtrnácti miliardách let jejího vývoje jako výsledný produkt evolučního procesu? Nebo je vážně stvořil Bůh a dosadil na Zemi silou své vůle? Nebo to bylo úplně jinak?

A když jsem tak přemýšlel, hlavou mi začal běžet příběh, který se mi tam objevoval už v dětství. Má v zásadě jednoduchou dějovou linku, která se dá vyjádřit velice prostě – nás, lidi na téhle planetě, spojuje původ – máme jednu jedinou společnou praprapra... babičku, všichni jsme tedy příbuzní. Pocházíme z jednoho kořene, přestože jsme se při překonávání dlouhé historické propasti pořádně rozkošatili.

Vzešli jsme z jednoho semínka, v němž bylo naprogramováno, co a jak s námi bude dál. Úplně stejným principem, jako když zasejeme do půdy třeba zrníčko pšenice, a v něm už je zcela jasně zakódována budoucí podoba celé rostliny.

Nechal jsem příběh plynout a on se mi v pár sekundách prohnal hlavou stejně, jako kdysi v dětství.

Podobných příběhů se mi v mysli vynořuje víc, ale tento byl čímsi specifický. Snad tím, že se odehrál v tak hluboké minulosti,

že dosáhl až před běžně uvažovaný počátek lidstva do jakési jeho předminulosti. Usadil se mi v paměti, a protože nechtěl zmizet, sedl jsem k pracovnímu stolu a napsal ho.

Třeba bude vedle mne zajímat i někoho dalšího, pomyslel jsem si.

Nebyl problém zachytit příběh jako takový, problém byl s názvy, kterým jsem nerozuměl a neuměl jsem si je k ničemu známému přiřadit.

Nezbylo mi tedy nic jiného, než abych převedl některé termíny a názvy do nám známých parametrů pozemského života.

Mé vyprávění tak není zcela autentické podle obrazů, které se mi vynořovaly v mysli, ale snad neztratilo až tak moc ze své podstaty, i když jsem terminologii a jazyk přiblížil současnosti.

A ještě musím dodat – kdyby se moderní genetika a genealogie nezaobíraly tím samým, čím se zaobírala moje archeotypální paměť či fantazie, tuhle knihu byste si nepřečetli. Ale dnes se analýza DNA stala mimo jiné i zázračnou cestou do lidské minulosti, v níž se vzrušujícím způsobem zrcadlí i cesta do budoucnosti.

A to už stojí za pozornost.

Už proto, že lidem pátrajícím po nejhlubších kořenech naší existence analýza Y-chromozomu a mitochondriální DNA napovídá a naznačuje to, čeho se dotýkám ve svých myšlenkách.

Naše fyzická existence se bez ohledu na to, zda žijeme v Evropě, Asii či Americe, odvíjí od jediného pradávného zdroje, i když slovo pradávný je možná příliš odvážné.

Tisíc let, milion let, sto milionů let, miliarda... v těchto časových veličinách není zase tak velký rozdíl, pokud je neměříme perimetrem jediného lidského života, jak nás k tomu nutí naše okleštěná individuální vědomí a naše nedokonalé smysly.

Zmíněný pradávný zdroj jsem nazval jednoduše – PRVNÍ MATKA.

A jestli vás zajímá, kdo mohl být tou PRVNÍ MATKOU, pak vám tato kniha nabízí jednu z možných variantních odpovědí.

Pokud se mne zeptáte, kolik variant existuje, nevím. Důležité ovšem je, abychom ty, které se vynoří v našich myslích, uměli sdílet, a nad těmi, které nás zaujmou, dokázali přemýšlet.

Lidský život je dlouhodobá záležitost, v průběhu dějin se mění jen kostýmy a kulisy. Lidé jsou ve své podstatě stejní, ať už žijí v současnosti nebo žili před desítkami či stovkami tisíc let. Nebo před miliony či miliardami let?

Jedna otázka tak střídá druhou... Na hledání odpovědí máme ovšem jen VYMĚŘENÝ ČAS, stejně jako ho má i život, o jehož zachování museli jeho nositelé častokrát bojovat na samé hranici mezi existencí a neexistencí.

A ještě drobnost. Kdybych měl odpovědět na dotaz, co je na našich životech nejpodstatnější, bez zaváhání bych řekl: „Samozřejmě myšlenka, protože právě ona tvoří realitu.“ Je to odvážné tvrzení, ale neznamená nic menšího, než že za všechno, co se v našich životech udá a stane, si můžeme sami.

1. DÍL

ZPRÁVY

Mars, 1659 let, 2 měsíce a 17 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Vědci po dlouhodobém výzkumu pomocí genealogických grafů a s nimi spojených algoritmů dospěli k jednoznačnému závěru: Demonstrací výsledků, dosažených použitím genotypových dat získaných od současných žijících jedinců, propojených s informacemi o jejich současných i historických genealogických vztazích, se podařilo rekonstruovat významné části genomu jejich jediného předka. Získali a ověřili dostatečné množství chromozomálních fragmentů spojených s tímto jedinečným dědictvím po našich předcích, aby po dalších genetických analýzách, ověřeních a genealogických kontrolách dokázali, že všichni pocházíme z jedné jediné matky.

Toto zjištění část vědců odmítá, část je s nadšením podporuje.

Mars, 502 let, 3 měsíce a 12 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Společnost je od nepaměti rozdělena na ty, kteří táhnou lidstvo vpřed, a na ty, kteří je strhávají ke stagnaci a rozpadu. Brzdí rozvoj překrucováním faktů, strašením nevědomých a jalovým

řečněním o rizicích, která jsou spíše výplody jejich bojácných myslí než skutečným odrazem vědeckých poznatků. V jedné věci ale mají pravdu. Měli bychom zpozornět, když se zaposloucháme do jejich varování, že postupná devastace životního prostředí včetně narušování ozónové vrstvy patří mezi nejzásadnější problémy zasahující život i celou naši planetu.

Všichni víme, že mechanismus ozónové ochrany představuje jeden z nejzásadnějších principů napomáhajících udržet život v podobě, který se vyvíjí na naší planetě už miliardy let.

Nikdo nezpochybňuje fakt, že ultrafialové záření, jehož kratší vlnové délky 180–300 nm jsou pro život nebezpečné, nelze brát na lehkou váhu. UV záření dopadá na svrchní vrstvy atmosféry a ve výškách 10 – 60 km nad povrchem Marsu se setkává s molekulami kyslíku. Energie tohoto UV záření rozbíjí dvouatomové molekuly kyslíku na jednotlivé atomy, které jsou vysoce reaktivní a agresivně reagují s jinými dvouatomovými molekulami kyslíku a tvoří molekulu tříatomovou – ozón.

Jenomže energie ultrafialového záření s vlnovou délkou větší, pohybující se okolo 250–300 nm, ozón zase rozkládá. Tento proces je obousměrný, je harmonicky vyvážen a záření, jehož energie se takto v reakcích kyslíku a ozónu přemění na teplo, pak nemůže dopadat ve velkých objemech na povrch Marsu a poškozovat živé organismy.

Ozónová vrstva tak tvoří přirozený deštník rozptýlených molekul ozónu nad povrchem Marsu, které zachycují ultrafialové záření, a na povrch planety dopadá jen jeho přiměřené množství, které netlumí fotosyntézu rostlin, nepoškozuje sítnice očí ani nepůsobí negativně na zdravotní stav kůže živočichů včetně nás, lidí.

Jenomže náš průmysl ve velkém produkuje chlorované a fluoroované uhlovodíky a ty aktivně reagují s ozónem a po reakci se opět uvolňují, jeden atom chlóru tak může poškodit až několik desítek tisíc molekul ozónu. Kdybychom neučili protiopatření, může se stát, že ultrafialové záření by mohlo vážně poškodit křehkou rovnováhu prostředí a života na Marsu.

Zatím se není čeho obávat, ale měli bychom si na UV radiaci dávat pozor. A nejenom na ni.

Mars, 175 let, 6 měsíců a 14 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Většina pobřežních ledovců na krajním severu a krajním jihu sahá do hloubky více než 200 metrů pod hladinu moře. S tím souvisí fakt, že ledová voda se rozprostírá výše než zmíněných 200 metrů. Těsně pod ní pozvolna protékají teplé proudy vody o teplotě 2 až 7 °C.

Nejhlouběji ponořené části ledovců přímo vystavené teplejší vodě pak tají stále rychlejším tempem. Je pravděpodobné, že pokud tento proces bude akcelerovat, zvýší se hladina moří nejenom o několik centimetrů, ale přímo o decimetry a budou zaplavovány nejnižše položené části pevniny.

Mars, 134 let, 2 měsíce a 23 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Navzdory opatřením k nápravě pokračuje globální oteplování, stále rychleji tají ledovce a zvyšuje se vodní hladina moří. Ekologická situace je podle vědců i ekologů kritická, mnoho let se promarnilo planým řečením, šance na zmírnění dopadu se snižují a praktické řešení je v nedohlednu.

Světové klima je stále méně předvídatelné.

Hurikány, povodně, požáry, zemětřesení, prudké bouře a dlouhodobá sucha, to vše rok od roku představuje stále běžnější kolorit každodenní existence.

Politické špičky se problémem zabývají, ale v zásadě jej neřeší, protože na prvním místě jsou hlasy voličů, a většinu voličů tvoří ta část populace, které jsou globální problémy mnohem vzdálenější, než jejich každodenní život. A v něm se chtějí mít dobře. Hned. Pořád. Vzdálenější budoucnost neřeší, protože se jich přímo nedotýká.

Mars, 108 let, 4 měsíce a 23 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Zabití jakéhokoli tvora obdařeného myslí je a bude od následujícího roku považováno za vraždu.

Veškeré živočišné produkty určené jako potrava pro lidskou populaci a masožravce budou již navždy produkovány prostřednictvím průmyslové výroby.

Proč zabíjet živé tvory, když dokážeme vyrobit jakoukoli potravinu k nerozeznání stejnou, jako to dosud uměla jen příroda?

Nejedná se pouze o maso, ale i o všechny související potravinové řetězce, které dnes dokážeme syntetickou formou vyrobit v identické podobě, v jaké je lidstvo po tisíciletí získávalo z těl živočichů.

Nyní již žádná myslící bytost nebude trpět brutálním usmrcováním, neboť syntetická produkce je zcela bezbolestná a není vázána na vědomí a emoce.

Mars, 96 let, 5 měsíců a 4 dny před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Ve vesmíru se podle posledních výzkumů nachází mnoho vyspělých inteligentních civilizací. Je otázkou, jak je možné, že jsme se s nimi dosud nedokázali spojit (nebo oni s námi). Možná jsou s námi nekompatibilní, možná nemají o spolupráci s námi zájem, možná jsme jen jejich pokusnou kolonií...

A možná jsme, my lidé a naše společnost, jen hrou jakéhosi superobřího kvantového počítače, který nám, malým jednotkám v prostoru, udělil privilegium sebeuvědomování. Jsme pouhými stíny skutečné existence, naprogramovanou simulací, v níž sice můžeme něco málo ovlivnit, ale to podstatné, jako čas a prostor, je nám dáno, a mimo časoprostorové kulisy nemáme možnost nahlédnout.

A také se ptáme, jak je možné, že naše galaxie není přeplněna vyspělými technologiemi. Protože kdyby nějaké jiné civilizace existovaly, měli bychom je přece nacházet, nebo alespoň objevovat stopy po nich.

Vědci přesto neztrácejí naději, že pokud existují, jednou se nám podaří kontakt navázat, a že to povede ke zlomu a prudkému rozvoji života na Marsu.

Je málo pravděpodobné, že by nás zvenčí kontaktovala civilizace stejná, jako je ta naše. Přes to všechno jsou kosmologové přesvědčeni o tom, že ve vesmíru žije spousta technicky i společensky vyspělých inteligentních civilizací, jenom jsme dosud nenašli způsob, jak se s nimi spojit.

Otázkou je, zda by to mělo smysl, protože je pravděpodobné, že stejně jako ta naše jsou i vzdálené civilizace postiženy krátkozrakostí a vrozeným syndromem sebezničujících tendencí.

Mars, 44 let, 7 měsíců a 3 dny před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Dvaadvacetiletý autista Glen Carnegie se stal natolik nebezpečným pro současnou společnost, že byl odsouzen na doživotí. Jeho protispolečenská činnost vyústila pamfletem útočícím na samou podstatu lidské pospolitosti.

Jsme si vědomi toho, v jakém obrovském nebezpečí se život na Marsu nachází. Nicméně vědecký pokrok je na dostatečně vyspělém stupni a vědci si se současnou obtížnou civilizační a ekologickou situací jistě poradí.

Šířit mezi lidmi paniku, psát o konci civilizace a o zániku lidského rodu v nynější složité situaci není ničím jiným než šířením poplašných zpráv a bezprecedentním útokem na všechny slušné a pracovité lidi.

Mars, 42 let, 5 měsíců a 18 dnů před zánikem civilizace

Zpráva v interní svodce pro ministra spravedlnosti:

Trestanec Glen Carnegie byl po sérii nedodržování trestního režimu v domácím vězení a několikeré demontáži ochranných čipů, které se dopouštěl v rozporu s pravidly svého odsouzení, policií zadržen a převezen na příkaz soudce do Tukatatto, nejstřeženějšího vězení na světě.

Jedná se o archaické zařízení, postavené v horách v nadmořské výšce 4 800 metrů, určené pro nenapravitelné útěkáře a pro zločince nejtěžšího kalibru.

Jde o jediné zařízení, kde se ještě pořád dodržují historická pravidla vězeňství – vězni jsou drženi v uzamykatelných místnostech, přičemž ostraha vězení není svěřena pouze technologickým zařízením a robotům, ale část ostrahy vykonávají samotní lidé.

V současné době, kdy se lidstvo otřásá v neklidu a chaosu, jde o přesvědčivý důkaz toho, že společenské struktury jsou pod kontrolou a bezpečnostní složky Marsu mají schopnost dostat nebezpečná individua mimo dosah slušných a disciplinovaných lidí.

Glen Carnegie představoval svými názory, které vypouštěl jako jed (dokud nebyl eliminován), mezi nejnebezpečnější společenské štváče a rozvraceče.

Katastrofické vize o konci života na Marsu nikomu nepomohou. Lidská civilizace má dostatek odborníků i nástrojů k tomu, aby se její život v řízeném, poklidném a harmonickém duchu nadále rozvíjel ve prospěch našich dětí a dalších následných generací.

Mars, 39 let, 4 měsíce, 5 dnů a tři hodiny před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Obrovský a převratný průlom ve vědě.

Tisíciletý sen lidstva o spojení umělé a lidské inteligence se dočkal naplnění. V jedné lidské hlavě tak po banálním chirur-

gickém propojení lidského mozku s umělou inteligencí může synergicky působit a efektivně komunikovat lidská mysl s počítačovými databázemi, sdílet parametry, napojovat se na informační sítě a vyhledávače. Evolučním vývojem by lidstvo k takovým mentálním schopnostem člověka, rozšiřujícím nejenom jeho schopnosti, ale i samotnou realitu, nikdy nedospělo.

Mars, 28 let, 3 měsíce, 27 dnů a šest hodin před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Informační a technologické systémy, které v posledních desetiletích převzaly základní operace v řízení lidského společenství, zaznamenávají největší krizi v historii.

Důvod je znám: Magnetické pole, které trvale slábne stovky let, ztrácí v současnosti magnetickou sílu generovanou geodynamem umístěným v samém srdci naší planety, a sluneční vítr ho tak stále více zplošťuje.

Jestliže před stovkami let sahalo až dvě stě tisíc kilometrů od planety, dnes je v některých místech vzdáleno sotva pár tisíc kilometrů.

V kombinaci s porušenou ozónovou vrstvou jde o enormní rizika pro život, na která musí intelektuální, odborné a politické špičky rychle reagovat a přijmout nezbytná opatření.

Závažná zjištění vyvolávají další a další otázky, na které lidé chtějí po příslušných místech konkrétní odpovědi.

A samozřejmě – požadují od odpovědných úřadů a osob i kompetentní a rychlé kroky, které povedou k nápravě věcí.

Magnetosféra Marsu po miliardy let nedovolovala zásadní většině elektricky nabitých částic slunečního větru dostat se na povrch planety, protože nabitě částice musely při svém pohybu sledovat siločáry magnetického pole.

Magnetosféra Marsu tak byla základním hraničním ochranným faktorem povrchu planety, bez kterého by život nebyl možný.

Vědci se snaží simulovat a predikovat na řadě zařízení další vývoj, ale jak se zdá, vyhlídky nejsou dobré. Elektricky nabitě částice, vrhané slunečním větrem, způsobují obrovské výpadky technologií na naší planetě, nemocnice kolabují pod náporem pacientů, kteří žádají urychlené odstranění implantovaných mikropočítačů ze svých mozků, a to nejenom pro jejich nefunkčnost, ale zejména pro bolesti, které mají tendenci šířit se z hlavy do celého těla.

Vrací se lidstvo zpátky k původnímu nerozšířenému lidskému rozumu, osvobozenému od uměle implantované inteligence?

A blíží se doba, kdy naše planeta přestane disponovat tím, co jí umožňovalo rozvíjet na svém povrchu přirozeným způsobem inteligentní život?

Mars, 11 let, 2 měsíce a 20 dnů před zánikem civilizace

Příkaz náměstka ministra bezpečnosti:

Allenu Tragowiczovi, řediteli věznice Tukatatto.

Do věznice Tukatatto je přidělena jako psycholožka Karra wa Kwanza, při nástupu se prokáže řádným jmenovacím dekretem ministerstva bezpečnosti.

Bude pracovat jako asistentka psychologa Abeda Loye s právem vlastního výzkumu. Zajistěte pro ni ubytování a pracovnu.

Více v další depeši později.

2. DÍL

OSUDY

Mars, 11 let, 2 měsíce, 18 dnů a šest hodin před zánikem civilizace

„Pojď sem, Karro, rychle,“ volal muž středního věku, sotva otevřel vstupní dveře domu. „Karro!“

Pohledná, nepříliš vysoká a štíhlá brunetka s velkýma hnědýma očima vystrčila hlavu nad schodištěm a překvapeně pozvedla obočí: „Co se děje? Nebýváš tak brzy doma.“

„Karro, rychle se sbal. Nepokoje už jsou i tady u nás. Armáda i policie to přestávají zvládat. Rabuje se, násilnosti jsou...“

„Co to říkáš, tati?“

„Násilnosti! Něco takového si ani neumíš představit. Spousta mrtvých, ne nemocných, ale zabitých...“

„Zabitých!“ zvolala vyděšeně. „Myslíš mrtvých lidí, které...“

„Ano, které zabili jiní lidé.“

„Ale něco takového už staletí není možné, přece...“

„Není čas na řeči. Máš patnáct minut na sbalení. Vezmi si jen nejnnutnější věci a já tě odvezu na bezpečné místo.“

„A co máma?“

„O mámě nevím. Spojení není funkční, satelity se zbláznily, všechno se hroučí. Nečekaný nápor slunečního větru způsobil odliv kyslíku z atmosféry, magnetické pole planety je narušeno už do takové míry, že nás přestalo chránit, a hlavně – ženou se další bouře, jaké jsme nikdy nezažili. Ozónová vrstva je děravá

a rozpadlá na cáry, do pár měsíců může být všechna vegetace spálená. Voda je čím dál kyselější, ale to víme roky, takže...“

„Jsem sbalená za chvíli, dopovíš mi to potom. Zkoušej ještě volat mámě. Prosím! Volej pořád, určitě se ozve...“

Mars, 11 let, 2 měsíce, 18 dnů a pět hodin před zánikem civilizace

Karra neztrácela čas.

Naházela do kufru oblečení, boty a přezůvky, pár nejoblíbenějších věcí, hygienické prostředky a drobnosti, které považovala za natolik důležité, že by jí po nich bylo smutno.

Překotně sklopila víko, a protože nešlo dovřít, posadila se na ně a několikrát poskočila.

Jen co zámek zapadl, zvedla zavazadlo ze země a běžela za otcem.

„Pojď, mizíme,“ zvolal, když ji uviděl.

Vyběhli před dům, Karra vhodila kufr na zadní sedadla vozdla a otec se mezitím posadil za řídicí jednotku.

„Jedem!“

Jenomže vozidlo nereagovalo.

„Krucí,“ zaklel, „zrovna teď...“

Několikrát se pokusil nastartovat, ale ozývalo se jen klapnutí spínače. Dál nic.

„Tati,“ zavrtěla Karra hlavou, „nepojedeme. Nemáme energii.“

„Krucí,“ vzdychl otec znovu a podíval se na ni unavenýma očima, „magnetické dráhy jsou vyřazeny, telefony jsou hluché, hodinu od hodiny je to horší. A teď se ještě podělají i dopravní prostředky. Jak se tam dostaneme?“

„Kam? Řekneš mi konečně, kam jedeme?“

Zavrtěl hlavou, pak sáhl do tašky a podal jí plastovou kartičku: „Máš tam všechno nahráno. Jsi vědkyně a budeš se věnovat výzkumu...“

„Výzkumu?“ zvolala překvapeně. „Jaká vědkyně? Ani jsem nedokončila vysokou školu. Je mi dvacet let, víš to? Jaký výzkum bych mohla a kde...“

„Čert seber výzkum, potřebuji tě dostat do bezpečí, výzkum jen předstírej. Pro vědce pořád platí přednostní právo...“

„Kde, kde ho mám předstírat? Copak myslíš, že nepoznají... lhát je nepřípustné... to je podvod... zavřou nás... mě i tebe ... tati...“

„Vládne chaos,“ přerušil ji, „a zklidnění je v nedohlednu. Každý se začíná starat jen o sebe. V lidech se probouzí agresivita a dávné pudy se vynořují jako přízraky. Desítky let člověk nezabil zvíře a nevztáhl ruku na jiného člověka, a teď se na ulicích zabíjí jako za starých věků. Pár let, co se příroda zbláznila, a lidstvo je jako zbavené smyslů. A poslední dny s tím slunečním větrem a rozpadem ozónové ochrany, nevím Karro, co bude dál. Ale pro tebe chci bezpečí a drobná lež může znamenat záchranu...“

„Tati, nikdy není tak zle, aby nemohlo být i bez lži zase líp.“

„Nebo hůř. Pojď,“ vzal ji za ruku a současně odsunul její kufřík stranou. „Vyrazíme pěšky a snad najdeme něco, co nás tam dopraví.“

„Kam?“ zeptala se znovu a sklonila se pro kufřík.

„Uvidíš. Nech se překvapit. Zařídil jsem vše potřebné u strýce Jakka. Dělá na ministerstvu, vždyť víš. Je to zcela bezpečné místo, daleko od běsů, které se zmocňují lidí.“

Vyrazili rychlou chůzí.

Na jeho prosby, aby nechala kufr kufrem, reagovala podrážděně: „Bez svých věcí nikam nejdu.“

Jejich dům stál ve vládní čtvrti, která byla dobře hlídána, ale tolik ozbrojených mužů v uniformách, kolik jich tu bylo teď, ještě neviděli.

„Mají cvičení nebo co?“ zeptala se.

„Obávám se, že ne. Tohle je válka Karro.“

„Tati? Co říkáš? Co je to za slovo? Války skončily před stáletími, jsou odrazem nevyspělé...“

„Jsou přirozeným vyústěním lidského protiventství, jen jsme je na čas potlačili, a teď jsou zase zpátky. Člověk je ve své podstatě predátor, a jestli jsme si mysleli, že definitivně o své dravčí instinkty dávno přišel, mýlili jsme se. Probouzí se nejenom instinkty, ale i zlo, hluboko uložené v každém člověku...“